

N:o 15.

Ank. till Riksd. kansli den 27 februari 1894, kl. 12 midd.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 71 § konkurslagen.

71 § konkurslagen är af följande lydelse:

»Vill någon å inställeledagen närvarande borgenär, god man eller sysloman, eller ock gäldenären, der han tillstädes är, jäf emot en eller flera af de bevakade fordringarna göra, eller begär någon af dem råderum att sitt beslut derom, efter granskning af handlingarna, fatta; utsätte då ordföranden viss dag inom två veckor derefter, å hvilken anmärkningarna, skriftligen författade, senast skola aflemnas till rätten eller domaren.

Ordföranden — — — — — framställas.»

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottets behandling hänvisad motion, n:o 110, hemställer herr *P. Truedsson*, att Riksdagen för sin del ville besluta, att nämnda lagrum måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»Vill — — — — — fatta; utsätte då ordföranden viss dag inom två veckor derefter, å hvilken anmärkningarna, skriftligen författade, senast skola personligen aflemnas, eller ock genom allmänna posten insändas, på afsändarens egen risk, till rätten eller domaren.

Ordföranden — — — — — framställas.»

Till stöd härför anföres i motionen, att stadgandet, det anmärkningar, skriftligen författade, skola »aflemnas» till rätten eller domaren, blifvit af domarecorpsen olika uppfattadt; och hade i följd deraf praxis icke blifvit enahanda i alla domsagor. Några domare mottoge anmärkningar, som genom allmänna posten tillsändes dem, under det andra, stödjande sig på stadgandets ordalydelse, fordrade, att anmärkningarna skulle af vederbörande rättsegare egenhändigt aflemnas. Följden af sistnämnda uppfattning hade blifvit, att mot bevakade fordringar framställda anmärkningar, som insändts med posten, icke föranledt fordringarnas underkännande, om än grundade skäl dertill funnits. Det vore önskligt att, till förmån för den rättsökande allmänheten, en lika uppfattning och praxis i förevarande afseende gjorde sig gällande.

Enligt utskottets mening kan åt ifrågavarande stadgande i konkurslagen icke gifvas annan tydning, än att den, som vill framställa anmärkning mot bevakad fordran, måste sjelf eller genom ombud aflemna skrifvelse derom till vederbörande domstol eller domare; om ock det är domaren obetaget att, icke såsom tjenstepligt utan på grund af särskildt tillmötesgående mot parterna, emottaga de anmärkningsskrifter, som till honom med posten öfversändas, och, så framt de inom föreskrifven tid kommit honom till handa, med anledning deraf vidtaga de vidare åtgärder, som i 71 § konkurslagen äro föreskrifna.

Den hittills i lag gifna föreskriften synes utskottet, så länge ett genom lag ordnad kansli vid underrätterna saknas, vara nödig för att undvika förvecklingar och nöjaktigt tillvarataga fordringsegares rätt. Bifölles det af motionären framställda förslag, skulle säkerligen under nuvarande förhållanden flera gånger, särskildt i det fall, att vederbörande domare vid tiden för anmärkningars aflemnande för embetsgöromål eller af annat skäl vistades utom sitt hem, tvist uppstå, huruvida anmärkning blifvit inom rätt tid framställd.

På grund häraf och då det i allt fall icke torde vara lämpligt att, på sätt motionären föreslagit, ändra förevarande lagrum, under det andra i konkurslagen förekommande bestämmelser om aflemnande af handlingar till rätten eller domaren, såsom t. ex. stadgandet i 69 § i fråga om bevakningshandlingar, komme att kvarstå oförändrade, får utskottet hemställa,

att motionen icke må till någon Riksdagens åtgärd
föranleda.

Stockholm den 27 februari 1894.

På lagutskottets vägnar:

L. ANNERSTEDT.

Reservation

af herrar *F. Andersson* och *P. G. Petersson*.

N:o 16.

Ank. till Riksd. kansli den 27 februari 1894, kl. 12 midd.

*Utlåtande, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kongl.
Maj:t med begäran om utarbetande och framläggande af
förslag till lag i syfte att gift person ej må utan andre
makens samtycke ingå borgen.*

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottets behandling
hänvisad motion, n:o 122, hemställer herr *B. P. Ersson*, med hvilken herrar
Ollas A. Ericsson och *S. M. Olsson* instämt,
att Riksdagen ville i skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t måtte låta
utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lag, hvarigenom den ene